

Předběžná otázka

Mohou vnitrostátní daňové orgány vyloučit použití čl. 4 odst. 1 směrnice Rady ze dne 23. července 1990 (90/435/EWG) o společném systému zdanění mateřských a dceřiných společností z různých členských států na základě ustanovení obsaženého v tomto článku, podle kterého uvedený článek neplatí pro likvidaci dceřiné společnosti, tím, že se odvolají na vnitrostátní právní předpis (v projednávané věci článek 210 WIB'92), který staví fúzi sloučením, při které se likvidace dceřiné společnosti fakticky neuskutečňuje, naroveň s fúzí, při které se taková likvidace dceřiné společnosti uskutečňuje?

Kasační opravný prostředek podaný dne 14. července 2011 proti rozsudku Tribunálu (šestého senátu) vydanému dne 24. května 2011 ve věci T-489/08, Power-One Italy SpA v. Evropská komise

(Věc C-372/11 P)

(2011/C 282/23)

Jednací jazyk: italština

Účastnice řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: Power-One Italy SpA (zástupci: A. Giussani a R. Giuffrida, advokáti)

Další účastnice řízení: Evropská komise

Návrhová žádání účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek

— zrušit usnesení Tribunálu (šestého senátu) ze dne 24. května 2011 ve věci T-489/08 a v důsledku toho:

— rozhodnout, že Evropská komise porušila čl. 10 odst. 2 nařízení 1655/2000 (¹), článek 14 Standardních předpisů (²) a obecnou právní zásadu ochrany legitimního očekávání;

— rozhodnout v rozsahu, v němž to umožňuje stav řízení, že existuje příčinná souvislost mezi jednáním Komise a škodou, která vznikla a nadále vzniká Power-One a v důsledku toho nařídít Evropské Unii, aby na základě článku 268 SFEU (dříve článku 235 ES) nahradila Power-One veškerou utrpěnou škodu v rozsahu 2 876 188,99 eur nebo ve výši nákladů, které jí vznikly v souvislosti s projektem PNEUMA, jak jsou prokázány v dokumentech připojených ke kasačnímu opravnému prostředku, kterými už Komise v každém případě disponuje a které již byly uvedeny v řízení před Tribunálem;

— uložit Komisi náhradu nákladů řízení.

Důvody kasačního opravného prostředku a hlavní argumenty

Na podporu svého kasačního opravného prostředku navrhovatelka zaprvé tvrdí, že byla porušena základní právní zásada ochrany legitimního očekávání a že odůvodnění týkající se údajného zneužití řízení bylo nedostatečné a protirečilo si.

Tribunál v bodě 47 napadeného usnesení rozhodl, že navrhovatelka mohla mít větší výhodu ze zrušení rozhodnutí Komise než vrácené částky, a sice ve formě získání celé finanční podpory poskytnuté na dotčený projekt a že „je možné vycházet z toho, že zaplacení těchto částek jako náhrady škody má úzkou souvislost se zrušením dotčeného rozhodnutí“, čímž se odůvodňuje výtka zneužití řízení. Tribunál proto svévolně oddělil žalobu navrhovatelky od podstatné jednoty aktů, do které spadalo jednání, které způsobilo škodu, jakož i škodné události, kterou představují všechny vzniklé náklady. Tribunál tak vyhověl námitce Komise, aniž by došlo k přiměřenému odůvodnění.

Druhý žalobní důvod vychází z porušení obecné právní zásady ochrany legitimního očekávání, z nesprávného uplatnění pravidel v oblasti důkazního břemene a získávání důkazů a z nedostatečného a rozporného odůvodnění, pokud jde o zbytkovou škodu.

Bod 55 rozhodnutí Tribunálu stanoví, že „žaloba neuvádí povahu a rozsah zbytkové škody, kterou měla žalobkyně utrpět“, a že „žaloba vůbec neuvádí důvody, ze kterých žalobkyně vyvozuje, že zbytková škoda je přičitatelná tomu, že Komise ukončila financování sporného projektu“. V tomto ohledu je třeba uvést, že škoda, která vznikla společností žalobkyně, se musí považovat za zjevnou, jelikož dotčené financování bylo určeno na přesnou úlohu, která je identifikovatelná v realizovaném projektu a jeho zrušení může vést jen ke vzniku nákladů, které by žalobkyně nenesla za nepřítomnosti této podpory; přitom tyto argumenty, již uvedené ve vyjádřeních týkajících se námítky nepřijatelnosti vznesené Komisí (vyjádření, ke kterým byla dále přiložena účetní závěrka společnosti žalobkyně), Tribunál nepřezkoumal a omezil se na kritiku údajných nedostatků tvrzení týkajících se utrpěné škody.

Nakonec se navrhovatelka dovolává porušení obecné zásady legitimního očekávání, nesprávného uplatnění pravidel v oblasti důkazního břemene a získávání důkazů, jakož i neohlednění skutečností rozhodujících pro výsledek sporu, pokud jde o příčinnou souvislost.

V bodě 57 napadeného usnesení Tribunál v souvislosti s tvrzeními týkajícími se příčinné souvislosti uvedl, že navrhovatelka „neposkytla žádný údaj o vlivu dotčeného jednání Komise na skutečnost, že žalobkyně nesla náklady sporného projektu přesahující maximální částku, ke které se Komise zavázala“. Podle navrhovatelky je jasné, že se Tribunál v projednávaném případě dopustil zjevně nesprávného posouzení skutkových

okolností vyplývajících ze spisu, kterým v tomto řízení disponoval. V podstatě Tribunál zkreslil předložené důkazy tím, že popřel existenci jasné příčinné souvislosti mezi jednáním Komise a škodou, která vznikla navrhovatelce. Tímto způsobem Tribunál v rámci odůvodnění svého rozhodnutí nezohlednil okolnosti již uvedené v žalobě v prvním stupni, jakož i v následně předložených vyjádřeních. Z tvrzení navrhovatelky totiž zejména vyplývá, že údajné pochybení, které spočívalo v opoždění s předložením doplňujících dokumentů, mělo vedlejší, a nikoliv hlavní povahu ve vztahu k projektu, který byl v plném rozsahu uskutečněn.

(¹) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1655/2000 ze dne 17. července 2000 o finančním nástroji pro životní prostředí (LIFE) (Úř. věst. L 192, s. 1).

(²) Standardní správní předpisy tvořící přílohu Grant Agreement.

Žaloba podaná dne 13. července 2011 — Evropská komise v. Irsko

(Věc C-374/11)

(2011/C 282/24)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: E. White, I. Hadjiyiannis, A. Marghelis, zmocněnci)

Žalované: Irsko

Návrhová žádání žalobkyně

- prohlásit, že Irsko tím, že nepřijalo nezbytná opatření k dosažení souladu s rozsudkem vydaným Soudním dvorem ve věci C-188/08, Komise v. Irsko, nesplnilo povinnosti, které pro ně vyplývají z článku 260 SFEU;
- uložit Irsku povinnost zaplatit Komisi paušální částku ve výši rovnající se násobku částky 4 771,20 eur a počtu dní ode dne vyhlášení rozsudku ve věci C-188/08 do dne vyhlášení rozsudku v projednávané věci (nebo do dne, kdy Irsko dosáhne v celém rozsahu souladu s rozsudkem ve věci C-188/08, pokud by k tomu mělo dojít ještě v průběhu tohoto řízení)
- uložit Irsku povinnost zaplatit Komisi denní penále ve výši 26 173,44 eur ode dne, kdy bude vyhlášen rozsudek v projednávané věci do dne, kdy Irsko dosáhne souladu s rozsudkem ve věci C-188/08; a
- uložit Irsku náhradu nákladů řízení o této žalobě.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Od vyhlášení rozsudku Soudního dvora ve věci C-188/08 uplynulo již více než jeden a půl roku. Komise se domnívá, že Irsko mělo dostatek času na to, aby dosáhlo souladu s příslušným rozsudkem Soudního dvora. Poukazuje mimo jiné na to, že Irsko oznámilo, že zamýšlí vydat nezbytné právní předpisy do konce roku 2010. Tohoto cíle však nebylo dosaženo a nezdá se, že by Irsko brzy mělo v celém rozsahu dosáhnout souladu s příslušným rozsudkem. V důsledku toho se Komise domnívá, že Irsko nesplnilo povinnost, která pro ně vyplývá z čl. 260 odst. 1 SFEU.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Cour constitutionnelle (Belgie) dne 15. července 2011 — Belgacom SA, Mobistar SA, KPN Group Belgium SA v. Belgický stát

(Věc C-375/11)

(2011/C 282/25)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Cour constitutionnelle

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Belgacom SA, Mobistar SA, KPN Group Belgium SA

Žalovaný: Belgický stát

Předběžné otázky

- 1) Umožňují články 3, 12 a 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice) (¹), v současné platném znění, členským státům, aby operátorům, kteří jsou držiteli individuálních práv na užívání frekvencí mobilních sítí na dobu patnácti let v rámci oprávnění k zavedení a zajišťování mobilní sítě na svém území, udělených podle režimu staršího právního rámce, ukládaly jednorázový poplatek za obnovení jejich individuálních práv na užívání frekvencí, jehož výše, závisící na počtu frekvencí a na počtu měsíců, jichž se práva na užívání týkají, se stanoví na základě bývalého jednotného koncesního poplatku, vázaného na vydání výše uvedených oprávnění, přičemž tento jednorázový poplatek doplňuje roční poplatek za poskytnutí frekvencí, který má pokrýt zejména náklady na poskytnutí frekvencí a částečně přitom odrážet hodnotu těchto frekvencí, s tím, že cílem obou těchto poplatků je podpořit optimální využití frekvencí, a dále poplatek, který má pokrýt administrativní náklady spojené s povoleními?
- 2) Umožňují články 3, 12 a 13 též autorizační směrnice členským státům, aby operátorům, kteří si přejí získat nová práva na užívání mobilních frekvencí, ukládaly jednorázový